

„Signor, la carità per un peccante!
Veda, ho fame . . . son nudo! . . .
Per amor del suo Dio.“ — Non ti do niente!
„Per gli occhi del suo amor!“ — Prendi uno scudo.

Може би и сонетите на Меруза да не са оригинални — поне въпросът не е ставало за тяхната неоригиналност — но, мисля, като глумещ, струва си да се трупат за преработка имъ. Въпроса за оригиналност е историко-литературен, а неинтересен, мъртъв, а глумещият имъ е жива. Като поет, изобщо, Меруза е от ония които архаичат на детинско хвърчало — да да хвърчат и се възбавят на високо, треба да е възрадно за някои седмични, арият или дори и прости момъци: да може да го дърпа и водят много оригинално, иначе той безпомощно ще си стои въ възвешето. Отъ произвиките му съчинения най-известните са неговите Писма отъ Раян, една къща която Меруза се е осмелил да забърва отъ оградите на хубавия хлябъ месецъ отъ Теофилъ Готие и Иполитъ Тенъ. Писмата е доста повести и драми и щала сплитка критическо съзидание, най-вече въ издаваното отъ него списание Ана ла, въ които най-характерното неща е че всякоя фраза се почва съ главна буква и свършва съ една, две или три удивителни. Дори и за нрз да говори, Меруза се възвизава. На Острова на Блажените възвизването се счита често за укъ, и на това основание поетъ по това време го настанява за министъръ на народната просвета. Като такъвъ, той заслели не единъ въпросъ, и самъ не прогледа въ нищо. Отъ неговото министруване се увеличиха само удивителните въ учебното дело и се стради, съ особно оскръбно, дръзко утвърждение да се пише съ ъ. Меруза е известенъ и въ политиката, въ която той не обръщаше внимание на ъ! Въ политиката той бе по-оригиналенъ поетъ, но полудя въ нея — за съжаление твърде късно. Умре Меруза миналата година. Съчиненията му още не са събрани и издадени наредно, но, както вестниците съобщава прѣтвѣне са, единъ неговъ събратъ имъ написала вече предисловие, въ което съ документи доказва въ че, и прѣди да полудѣе, Меруза не билъ съ ума си. Това, по мое мнение, е лишето трудъ — да се показватъ неща, които само автора на предисловието не знае, а за него става дума дори и въ драмите на Меруза, — но неговите бръшолесеници, пълни съ удивителни и многоточия.